

Jak víla Netřebka nemohla najít svého motejla

Dny se krátily a prosluněné jásavě barevné dny přešly do podzimní chladné zamženosti. Stromy byly čím dál holejší a ve větru se ohýbaly až do pasu a čím dál častěji byla ráno na trávě jinovatka. Ba i pár vloček sněhu se objevilo ve vzduchu, a i když na zem snad ani nedopadly, víla Netřebka si pomyslela, že zima už je za dveřmi. Ostatně, i kdyby toho všeho nebylo, stačilo se podívat na motejla, který se začal chovat čím dál zimněji.

Ráno se mu nechtělo z postele, a když už přece jen vstal, za chvíli zase usnul. Třeba uprostřed slova, nebo, a to bylo nejděivnější, usnul dokonce i uprostřed jídla, ačkoli mu víla Netřebka zrovna ten den uvařila jeho nejoblíbenější medovou kaši s černými jahodami.

A pak se motejl najednou ztratil. Než se víla Netřebka vrátila ze sklípku, kam zaběhla pro trochu zavařených fialkových kvítků na koláč, dveře do domečku byly otevřené a motejl byl fuč. Nejdřív si víla Netřebka myslela, že si motejl dělá jen tak legraci nebo že si chce hrát na schovávanou, jenže motejl se neozýval ani na zavolání, ani když zakřičela do větru Piky piky na hlavu, já na

schovku nehraju.

I propánakrále, zabědovala víla Netřebka, že ten motejl zase usnul a ani neví, že někam odešel. Šmankote, to je malér, to je malér, vždyť nikdo neví, kde je, kam došel, a jestli si tam někde sednul, tak by taky mohl zmrznout. Víle Netřebce z té představy bylo do pláče. Otáčela se kolem dokola, koho by zavolala na pomoc, ale včelka Máňa už dávno spala v malé dutině stromu, a všichni luční koníci i ostatní broučci byli zachumláni ve svých domečcích pod zemí či ve starém dřevě.

Kdyby tak bylo léto, to bych tu měla pomocníčků, vzdychla si víla Netřebka, jenže to bych je ani nepotřebovala, protože to by motejl neusnul nikde venku, a kdyby i usnul, tak by se nic nestalo, ledaže by měl kabátek umáčený od deště či od rosy. Jenže teď je to o zdraví a o život, zašeptala úzkostně víla Netřebka, a dala se do pláče.

Ale copak, copak, vílo Netřebko, snad nechceš slzami napustit ten z léta skoro vyschlý rybníček, zahvázdal jí najednou do uší strýček Větříček, který byl s podzimem náramně při síle. To si počkej na deště a sněhy, které sem brzo přijenu, fuííí, zasmál se strýček Větříček divoce. Ale strýčku Větříčku, to ne, to by bylo to nejhorší, co by se mohlo stát, žádný déšť a sníh sem

nesmí, vždyť to by mi motejl dočista umrzl, vyskočila víla Netřebka na nohy a šermovala strýčkovi Větríčkovi rukama před obličejem. On se mi tady někde ztratil, usnul a zabloudil a já ho nemůžu najít, dala se víla Netřebka znovu do pláče.

Fuííí, ale to je snadná pomoc, vílo Netřebko, rozesmál se znovu strýček Větríček, roztočil se po loučce a překvapivě jemně začal foukat do spadaneho listí. Fuíííí, fuíííí, ozvalo se ze všech stran, šustivé listí se rázem v podobě několika vřeten vzneslo do výšky a roztančilo se nad loučkou. A když se vzhůru vznesl poslední uschlý lísteček, zaslechla víla Netřebka od pařízku pod starým kaštanem zvuk, jako by někdo říkal DDDDD. DDDDD. DDDDD. Utíkala za tím zvukem, a opravdu. Na studené zemi seděl o pařízek opřený motejl, botky celé promáčené, jektal zuby a věřte nebo nevěřte, pořád u toho spal.

Děkuju Ti, strýčku Větríčku!, máš to u mě, zavolala šťastná víla Netřebka do vzduchu, a zatřásla motejlem ze všech sil. Ale motejl stále spal a spal, tak ho víla Netřebka musela chytnout za ruku, trhnutím ho postavila na nohy a utíkala k domečku, co jí nohy stačily, a motejl za ní vlál a o ničem ani nevěděl. Doma víla Netřebka pomohla motejlovi do pyžámka, na studené nohy mu natáhla tlusté pletené fusakle a potom ho uložila do postýlky, protože jí bylo nad slunce jasné, že motejlův čas pro letošek skončil.

Však už je taky pomalu advent, pomyslela si a hlasitě zívla. To je doba čekání, aaaaaááááá, doba čekání na Ježíška a na nové světlo, na víc světla v životě, ááááááá, a jak známo, čekání

nejlépe uteče, když se zaspí, dodala víla Netřebka filosoficky. Potom si také oblékla pyžámko, na nohy natáhla růžově pruhované fusakle, a zachumlala se k motejlovi pod pomněnkovou peřinku.

Předtím si ale natáhla budíček na Slunovrat, aby snad s motejlem ten důležitý den pro samé spaní nepromeškali.

Rekapitulace listopadu

Od začátku roku se mi nedařilo zapisovat si do diáře, jaké bylo ten který den počasí, a ani listopad nebyl žádnou výjimkou. Ale i bez toho vím, že v průběhu měsíce se vyskytly rekordní teploty kolem šestnácti stupňů, a teď koncem měsíce noční teploty klesaly až k mínus sedmi. Byly dny zamračené i slunečné, jen voda stále chybí. Sice párkrát zapršelo, ale bylo to zřídka a vody nespadlo mnoho. I když se nám nakonec naplnily dvousetlitrové sudy pod okapy, na toto roční období je to prostě málo. Obě nádrže v obci a oáza víly Netřebky jsou víc než poloprázdné, a ve vodních kanálech není voda žádná. To je velice smutný a tíživý pohled.

Listopad začíná Dušičkami, kdy na hřbitovech i jinde rozsvěčíme svíčky na památku svých blízkých, kteří se už vydali cestou přes Duhový most. Čím jsem starší, tím víc mám pocit, že Dušičkami se jen otevírá doba vzpomínání a udržování dávných tradic, která se táhne přes advent až do vánočních svátků. Večery jsou dlouhé a je čas se zastavit a vzpomínat, někdy pro vnoučata, někdy jen tak pro sebe, na dobu, kdy jsme byli malí, sněhu bylo plno, mrzlo, až praštelo, a my jsme se báli čerta a často i Mikuláše, který měl na sobě boty stejné, jako měl náš dědeček. Je to doba, kdy pečeme cukroví podle dávných receptů, a kdy oprašujeme dávné rituály, protože bez nich by ta dušičková a zimní doba do Slunovratu byla nekonečně dlouhá. Ale tím, že zapalujeme svíčky, nejdřív na hřbitovech a potom na adventním věnci, si ten čas krájíme na snesitelnější kousky. Letí to, za dva dny už budeme zapalovat první adventní svíčku...

Pro mě byl listopad ve znamení cestování a dobročinných akcí. Byli jsme na hřbitově v Karlových Varech a fotila jsem i na hřbitově v Bohuslavicích, vedle kostela sv. Mikuláše, kde jsme byli pro náhradní díl do auta. Taky jsme jeli do Vlašimi pro exponáty, protože místní patchworková výstava už skončila, a cestou jsme se stavili na hřbitově v Miličíně. Většinu času v listopadu jsem ovšem strávila doma. Nejdřív jsem byla nachlazená a pak jsem měla rozbité auto a čekala na jeho opravu. Ale mně to vůbec nevadilo, jsem vyhlášený pecivál a doma jsem ráda. Teď, když je venku chladno a tma přichází brzo, je ta nejlepší doba na šití. A já toho plánovaného šití mám před sebou opravdu hodně.

Na začátku měsíce slunce vyšlo v 6:50 a zapadlo v 16:42 hodin. Na konci měsíce, tedy dnes slunce vyšlo v 7:36 a bude zapadat už v 16:04 hodin. Je to poslední měsíc, kdy nám slunce jen ubývalo. V prosinci se den sice ještě zkrátí, ale vzápětí se zase začne prodlužovat. A odpolední zkrácení bude už jen nepatrné, možná o čtyři pět minut, protože svátek Lucie už je blízko. Úplněk ve znamení Blíženců nastal 23. listopadu v 6:39 hodin.

http://vave-ri1.rajce.net/Rok_v_kraji_vily_Netrebky_listopad_2018

{fshare}